

Arrest

nr. 255 682 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2019 diende verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar meerderjarige Nederlandse zoon T. A. met verblijfsrecht in België.

Op 21 januari 2020 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13 maart 2020 diende verzoekster een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Nederlandse meerderjarige zoon T. A.

Op 19 juni 2020 weigerde de gemachtigde van de stad Antwerpen het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat geen stukken werden voorgelegd aangaande het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de gevestigde.

Op 2 juli 2020 diende verzoekster een derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Nederlandse meerderjarige zoon T. A.

Op 11 december 2020 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2/07/2020 werd ingediend door:

*Naam: B. Voornaam: L. Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...]1961 Geboorteplaats: B. B. Rr: [...]
Verblijvende te [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op opnieuw een aanvraag in als familielid van haar zoon, T., A. ([...]) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.80.

Er werd al voor de 3de keer een aanvraag gezinshereniging ingediend.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen

betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd:

X begeleidend schrijven van de raadsman van mevrouw

X ten lasteneming door de zoon van zijn moeder en al zijn zussen, opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten, met vermelding van een adres in Marokko voor de zoon, opgesteld op 20.06.2019. Deze ten lasteneming kan niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkene van in het land van herkomst ten laste was van haar zoon. De Marokkaanse autoriteiten zijn helemaal niet bevoegd om een dergelijk document op te stellen. Geen van de betrokkene personen was nog woonachtig op dat moment in Marokko. De referentiepersoon komt overeenkomstig de informatie uit het rijksregister uit Nederland, nl. Rotterdam en vestigde zich op 4.06.2019 in België. Betrokkene is Schengen binnengereisd op 4.04.2019. De Marokkaanse autoriteiten kunnen zich dus onmogelijk op een feitelijke situatie hebben gebaseerd om de ten lasteneming vast te stellen. Bovendien is het wel degelijk de bedoeling dat de afhankelijkheid daadwerkelijk kan worden vastgesteld.

X bewijs van onvermogen dd. 20.06.2019 op naam van betrokkene met vermelding dat zij noch over een inkomen beschikt, noch eigendommen heeft in Marokko. Opnieuw dient bij dit attest te worden opgemerkt dat niet duidelijk is van wanneer dit attest zou moeten getuigen. Betrokkene had het land al verlaten op 4.04.2019. Het spreekt dus voor zich dat ze geen inkomen meer genereerde in Marokko op 20.07.2019, haar eigendommen kan ze verkocht hebben vlak voor vertrek. Er werden gelijkaardige bewijzen voor een aantal dochters van betrokkene voorgelegd, daar dient uiteraard dezelfde kanttekening te worden bijgeplaatst.

X Inlichtingenfiche n°4051/19 dd.18.06.2019. De inspecteur der belastingen stelt dat mevrouw geen belastingen moeten betalen op professionele activiteiten, woonst, op gemeentelijke diensten, BTW of

Licentiebelastingen dd. 18.06.2019. Gelijkwaardige inlichtingenfiches worden voorgelegd voor de dochters van betrokkene. Betrokkene heeft het land verlaten op 4.04.2019. De fiches werd in tegenwoordige tijd opgesteld. We gaan er dan ook van uit dat het over betrokkene situatie gaat op datum van het document. Het document is in die zin niet relevant om het onvermogen van betrokkene aan te tonen. Zij verliet immers voor het opstellen van het attest reeds het land. Xattestation du Revenu Global impose au titre de l'année 2020 exercice 2019 dd 9/07/2020 n°xxx/20 (verklaring). Dit attest is niet relevant, gezien het gaat over de situatie van betrokkene in 2020. Er wordt niet betwist dat mevrouw geen belastingen heeft betaald in 2020 in Marokko, of daar geen aangifte heeft gedaan, mevrouw is immers in april 2019 Schengen binnen gereisd.

X Overlijdensakte van M.E.T., de echtgenoot van betrokkene. Niets sluit uit dat mijnheer wel degelijk vermogend was en mevrouw als erfgename verder kan met dat vermogen en/of begunstigde is van pensioen (van mijnheer).

X geboorteaktes van alle dochters die meekwamen met mevrouw

X mail met de titel 'bewijs van geld overmaken'. Het betreft een mail van A. R. aan G. I. met de melding dat hij beschikt over een aantal verzendbewijzen van geld. op naam van kennissen die het geld naar moeder toe brengen. Hij schrijft er ook nog bij 'Meest van het geld stuur ik toen via familie en kennissen zodat ik geen extra kosten betaal, ik weet of u daar een brief van kunt maken met dat verhaal en naar de gemeente sturen.' De mail betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

X bewijs van storten van geld op eigen rekening van de Attijariwafa bank door B.L. twv 3800 MAD op 12.09.2018. De link met de referentiepersoon kan niet worden gelegd, de relevantie is niet duidelijk.

X bewijzen van het overmaken van geld via Western Union op:

10/09/2016 aan W. A. van 492,47 euro 23/11/2016 aan I. B. van 1007,68 euro 1/12/2016 van 405,06 euro aan A. E. 6/12/2016 van S. M. aan F. B. van 499,17 euro 30/12/2016 van 303 euro (bestemming onbekend)

13/03/2017 van 254,27 euro aan I. B. (oom)

17/03/2017 van 204,72 euro aan A. E. K. (Neef)

17/03/2017 van 105,86 euro aan F. B.

23/11/2017 van 151,46 euro aan M. B. (vriend),

19/03/2019 aan I. B. van 2556 euro

Met het voorleggen van deze stukken ondergraaft de referentiepersoon zijn eigen verklaringen. Hij stelt immers merendeel geld te hebben meegegeven aan derden om aan zijn moeder en zussen te bezorgen om kosten te vermijden, anderzijds legt hij deze bewijsdocumenten voor waar op geschreven staat dat het geld voor betrokkene en de zussen van de referentiepersoon bestemd zijn. Op zich is dat al tegenstrijdig, kennelijk heeft hij toch via de gebruikelijke weg gewoon geld opgestuurd. Bovendien houdt het geen steek, als al deze bedragen bestemd waren voor de betrokkene en haar dochters dat de referentiepersoon bvb in december 2016 en in maart 2017 het gewenste bedrag opsplijt in 3 kleine bedragen die worden overgemaakt aan 3 verschillende personen. Dat is ook 3 keer verzendkosten betalen, terwijl de referentiepersoon net zelf zegt die kosten te willen vermijden. Deze bewijsstukken dragen niet bij tot de geloofwaardigheid van de afhankelijkheidsrelatie. Indien de referentiepersoon dan toch geld overmaakte, kon hij dat evengoed rechtstreeks aan zijn moeder doen en zijn volwassen zussen. Het houdt geen steek dat er met tussenpersonen zou moeten gewerkt worden.

X rekeninguittreksel van een Nederlands rekeningnummers, waar de referentiepersoon van beweert dat het zijn rekeningnummer is met het bewijs van het overmaken van 500 euro, op het rekeningnummer van L. B. op 8.03.2019 en op 15.10.2019 twv 200 €. Deze twee bewijzen kunnen wel worden aanvaard. Daarmee is aangetoond dat mevrouw 1 keer een bedrag heeft ontvangen van haar zoon, voorafgaand aan haar komst naar Europa. Dat is geen afdoende bewijs dat zij ten laste was van in het land van herkomst of origine.

X Verrichting dd 30/01/2020 van de referentiepersoon aan zijn moeder van 100Euro, 24/12/2019 van 200Euro, 7/05/2020 van 160Euro,

X ocmw attest dd 10/06/2020, 4/09/2020 van Antwerpen dat gans de familie geen financiële steun ontvangt van het ocmw

Gezien betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond dat ze effectief onvermogend was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan huidige aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling (zoals bvb huisvesting, bewijs van inkomen van de referentiepersoon, OCMW-attesten).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had zij dat naar alle waarschijnlijkheid al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Ze licht haar enig middel toe als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine \ RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de moeder van dhr. T.A., de referentiepersoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Zij deed een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar zoon cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet.

Haar aanvraag werd evenwel geweigerd, waarbij verwerende partij stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van voornoemd wetsartikel.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 23 geldverzendingen overgemaakt vanwege de referentiepersoon aan verzoekster en nog eens 8 geldverzendingen vanwege de referentiepersoon aan zijn zusjes (stuk 3).

Het merendeel van deze geldverzendingen wordt zelfs niet besproken in de bestreden beslissing, wat op zich reeds een schending van het motiveringsbeginsel uitmaakt.

Daarbij is het zo dat een groot deel van deze verzendingen dateren van né de aankomst van verzoekster in België, doch niettemin wordt hiermee wel degelijk een financiële afhankelijkheid tot op heden aangetoond. Indien verzoekster dus zou moeten terugkeren naar Marokko, zou zij zeker ten laste zijn van de referentiepersoon.

Wat de geldverzendingen in het verleden betreft (dus voor de aankomst van verzoekster in België), kan verwezen worden naar de geldverzendingen die reeds bij de vorige aanvragen gezinshereniging door verzoekster werden gevoegd (deze worden wél besproken in de bestreden beslissing).

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de referentiepersoon, wanneer verzoekster en haar dochters nog in Marokko verbleven, geld overmaakte aan haar/aan hen via derden (zoals oom, nichten en neven, andere familie, vrienden, ...). Soms deed hij dit door het geld rechtstreeks mee te geven zodat dit kon overhandigd worden (om zo kosten te besparen - zie de mail van de referentiepersoon hieromtrent); andere keren schreef hij het geld toch over (zie de geldverzendingen anno 2016, 2017 en 2019).

Hier is niets tegenstrijdig aan... Het is niet omdat de referentiepersoon kosten wilde besparen door soms het geld mee te geven, dat hij daarmee stelt dat hij NOOIT geld zou hebben overgemaakt op de gebruikelijke wijze.

Daarnaast werd er tevens een officieel attest voorgelegd vanwege de Marokkaanse autoriteiten, waarin wordt verklaard dat verzoekster en haar dochters inderdaad financieel afhankelijk waren van de referentiepersoon (stuk 4).

Verwerende partij aanvaardt dit attest niet en stelt dat de Marokkaanse autoriteiten niet bevoegd waren om dit attest op te stellen daar verzoekster op datum opmaak van het attest Marokko al had verlaten. Dit klopt, doch doet niets ter zake, daar nergens wordt vermeld dat dit attest slechts betrekking heeft op die datum! Het attest werd ook niet opgemaakt na een verklaring op eer (dan wordt dit immers specifiek vermeld). Het heeft dus wel degelijk bewijswaarde.

Bovendien werd ook aangetoond dat verzoekster weduwe is, en dus alleenstaand was in Marokko.

In casu werden er dus in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, alsook na de aanvragen tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster (alsook aan zijn zusjes).

Verzoekster heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij (en haar dochters) zowel in het verleden als op heden ten laste is (zijn) geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoekster (en haar dochters) financieel wordt (worden) onderhouden door de referentiepersoon om in haar (hun) levensonderhoud te kunnen voorzien. Het betreffen immers regelmatige overschrijvingen, waaruit een effectieve steun blijkt.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk een financiële afhankelijkheid. Gelet op de hieronder aangetoonde onvermogensheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoekster deze steun nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien.

7.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde zij voor zichzelf, alsook voor haar dochters, attesten voor waaruit blijkt dat zij allen noch inkomen, noch onroerende goederen hadden in Marokko (stuk 5).

Verzoekster legde voor zichzelf ook nog een attest voor waaruit blijkt dat zij in het jaar 2019 geen enkel inkomen heeft genoten (stuk 6).

Er werden tevens attesten voorgelegd waaruit blijkt dat zowel verzoekster, als haar dochters geen belastingen moesten betaald in 2019 (dus inkomsten 2018), dit omdat zij geen, minstens te weinig inkomsten genoten (stuk 7).

De onvermogensheid van verzoekster (en van haar dochters) in het land van herkomst werd aldus op afdoende wijze aangetoond.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogensheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch (onroerende) goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 8). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning, zowel voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging als op heden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogensheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogens was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoekster tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 9).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften (en die van haar dochters) kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij (en haar dochters) financieel afhankelijk is (zijn) van de referentiepersoon omdat zij onvermogenheid is (zijn) in het land van herkomst. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet. Het middel is dan ook gegrond.

9.

Daarnaast heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.

Hierover ontbreekt elke motivering in de bestreden beslissing, waardoor men kan stellen dat deze stukken worden aanvaard.

Hiertoe werden aldus de volgende stukken voorgelegd:

- Huurovereenkomst van de referentiepersoon; hij heeft aldus een vaste woonst (stuk 10);
- Schrijven i.v.m. aanslagbiljet jaar 2020, waaruit reeds blijkt dat de referentiepersoon zelfstandige is (stuk 11);
- Outprint KBO (stuk 12);
- Bewijs betaling sociale bijdragen (stuk 13);
- Bewijs aansluiting bij sociaal zekerheidsfonds (Xerius) (stuk 14);
- Schrijven boekhouder m.b.t. gerealiseerde winst in 2019 (stuk 15);
- Boekhoudkundig resultaat voor 2019 (stuk 16);
- Voorbereiding aangifte aanslagjaar 2020 (stuk 17);
- Bevestiging neerlegging aangifte via taks on web (stuk 18);
- Bijkomende informatie m.b.t. de aangifte (stuk 19);
- Inkomsten van de referentiepersoon, i.e. rekeninguittreksels van betalingen (stuk 20);
- Overzichts- en controletabel (stuk 21);
- Volledig uittreksel van een geregistreerde entiteit natuurlijk persoon (stuk 22).

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds jaren doet zonder enig probleem. Er werden tevens attesten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen geen steun genieten van het OCMW (stuk 23). Dit aspect wordt zoals gezegd niet betwist in de bestreden beslissing.

10.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 40bis Vreemdelingenwet. Naar analogie geldt dat de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar (moeten) zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van het artikel 40bis Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van de verzoeker erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier is het genoemde wetsartikel van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “afhankelijkheid”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 04.06.2019 gevestigd in België vanuit Rotterdam, en kwam verzoekster op 04.04.2019 Schengen binnen. De referentiepersoon woonde hiervoor dus in Nederland en verhuisde naar België.

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster - niet kan laten vergezellen door zijn moeder (en zussen) in België.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1. Standpunt verzoekster

Verzoekster geeft eerst een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Volgens verzoekster heeft zij op afdoende wijze het ten laste zijn bewezen. Verzoekster verwijst naar pertinente rechtspraak van het Hof van Justitie met de arresten Jia en Reyes waaruit blijkt dat het ten laste zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer, en dit omdat hij niet in de basisbehoeften kan voorzien.

Ze verwijst daarbij naar 23 geldverzendingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster en nog eens 8 geldverzendingen aan de zusjes. Volgens verzoekster werd het merendeel van die verzendingen niet besproken in de bestreden beslissing, hetgeen een schending van het motiveringsbeginsel uitmaakt. Verzoekster erkent dat een groot deel van die verzendingen dateren van na haar aankomst in België, maar ze stipt aan dat hiermee haar financiële afhankelijkheid op heden worden aangetoond. Wat betreft de geldverzendingen voor de aankomst van verzoekster in België, erkent verzoekster dat deze wel in de bestreden beslissing worden besproken. Verzoekster stipt aan dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de referentiepersoon aan haar geld overmaakte, soms via derden. Soms werd het geld meegegeven om kosten te besparen, soms schreef hij toch geld over blijkens de geldverzendingen in 2016, 2017 en 2019. Verzoekster acht dit niet tegenstrijdig aangezien het niet is omdat de referentiepersoon kosten wilde besparen dat hij daarom nooit geld zou overgemaakt hebben op de gebruikelijke wijze. Verder verwijst verzoekster naar het attest van de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat verzoekster (en haar dochters) financieel afhankelijk waren van de referentiepersoon. Het argument van de gemachtigde dat dit attest niet kan aanvaard worden omdat verzoekster op datum van opmaak reeds Marokko had verlaten is volgens haar irrelevant. Er staat immers niet vermeld dat dit attest slechts betrekking heeft op die datum, evenmin is het attest opgemaakt op basis van een verklaring op eer, zodat het wel bewijswaarde heeft. Daarnaast stipt verzoekster ook aan dat zij heeft aangetoond weduwe te zijn en dus alleenstaand in Marokko. Samenvattend stelt verzoekster dat zij dus op basis van de geldverzendingen zowel voor als na de aankomst in België heeft aangetoond ten laste te zijn geweest en nog steeds te zijn, in die zin dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid om in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verder stelt verzoekster dat zij ook afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, zodat zij ook op die steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster verwijst daarbij naar een stuk 5 bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zij allen (verzoekster en dochters) geen inkomen, noch onroerende goederen in Marokko hadden. Uit stuk 6 bij het verzoekschrift blijkt dat ze geen inkomen had in 2019 en uit stuk 7 blijkt volgens verzoekster dat ze ook geen of zeer weinig inkomsten had in 2018 aangezien ze geen belastingen moest betalen. Verzoekster stelt ook dat uit rechtspraak van de Raad blijkt dat het bewijs van onvermogen van ondergeschikt belang is, aangezien het begrip “ten laste zijn” in hoofdzaak een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist. Aan deze laatste vereiste meent verzoekster voldaan te hebben op grond van de geldverzendingen. Hoe dan ook ligt volgens verzoekster het bewijs van onvermogen wel voor nu ze heeft aangetoond noch over inkomsten, noch over onroerende goederen te beschikken. Verzoekster concludeert dat de gemachtigde geen behoorlijk onderzoek heeft gedaan van haar zaak, noch met kennis van alle relevante gegevens een beslissing heeft genomen. Verzoekster meent dat zij heeft aangetoond aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te voldoen.

In een volgende onderdeel wijst verzoekster erop dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hierover wordt niet gemotiveerd, dus verzoekster gaat ervan uit dat de door haar voorgelegde stukken worden aanvaard.

In het laatste onderdeel van het middel meent verzoekster dat de beslissing het Unierecht heeft geschonden, zijnde het vrij verkeer van personen. Ze ontwikkelt met verwijzing naar een arrest van de Raad een theorie over artikel 3, lid 2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en het “vergemakkelijken” van het vrij verkeer van de Unieburger. Het arrest stipt onder meer aan dat een eventuele weigering om verblijf toe te staan aan een familielid van de unieburger er niet mag toe leiden dat de unieburger wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat te reizen. Het verlenen van het verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moet dus voorkomen dat de unieburger mogelijks afziet van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België niet kan laten vervoegen door een bepaald familielid. Verzoekster stipt aan dat in haar situatie zij eerder Schengen is binnen gekomen, nl. op 4 april 2019 en de referentiepersoon zich pas heeft gevestigd op 4 juni 2019.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad kan zich vinden in de theoretische uiteenzetting van verzoekster over de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster niet aantoonde dat zij afhankelijk was van haar Nederlandse zoon in het land van herkomst. De gemachtigde meent dat verzoekster immers niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoekster voert aan dat er een schending van het motiveringsbeginsel voorligt omdat het merendeel van de geldverzendingen die zij heeft voorgelegd, niet in de beoordeling is betrokken. Ze geeft wel zelf uitdrukkelijk aan dat de geldverzendingen, die betrekking hebben op de periode voor haar aankomst in België, wel besproken zijn in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad het bewijs van talrijke geldverzendingen heeft voorgelegd die evenwel grotendeels dateren van na 4 april 2019, ogenblik waarop zij Marokko heeft verlaten. Echter, verzoekster ontkent niet, gezien de rechtspraak van het Hof van Justitie Jia en Reyes waar zij ook naar verwijst, dat zij dient aan te tonen reeds van in het herkomstland ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. De gemachtigde concludeert ook dat verzoekster niet heeft aangetoond van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. In die situatie heeft verzoekster er geen belang bij aan te voeren dat de gemachtigde maar heeft gemotiveerd over twee geldstortingen die dateren van voor? haar vertrek uit Marokko en niet over de talrijke andere geldstortingen van na haar vertrek.

Bijgevolg is dit onderdeel van het middel deels ongegrond, deels onontvankelijk.

2.2.2. Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit voorgaande bepaling blijkt dat verzoekster, indien zij zich wenst te beroepen op gezinshereniging in functie van haar Nederlandse zoon, dient aan te tonen dat zij ten laste is van hem.

Zoals verzoekster zelf aanvoert, moet het begrip “ten laste” toegepast worden op een wijze die conform is aan de uitlegging die het Hof van Justitie hieraan heeft gegeven in zijn arrest Reyes. Zoals verzoekster citeert, moet een situatie van reële afhankelijkheid worden aangetoond en betreft dit een *“feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid”*. Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid moet worden beoordeeld of *“de rechtstreekse bloedverwant [...]van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”*.

Zoals supra gesteld, betwist verzoekster niet dat de gemachtigde de geldstortingen die dateren van voor haar vertrek uit haar herkomstland heeft beoordeeld in de beslissing. Daaruit blijkt dat de gemachtigde erop heeft gewezen dat er enerzijds bewijzen zijn van stortingen van geld op eigen rekening waarbij de link met de referentiepersoon niet kan worden gevolgd en de relevantie dus niet duidelijk is. Verzoekster brengt hier niets tegen in. Vervolgens bespreekt de gemachtigde de geldverzendingen die door de referentiepersoon zijn gedaan aan derden, waaronder aan een oom, een neef, een vriend, ... Vooreerst stelt de Raad vast dat dit geen geldverzendingen aan verzoekster zelf betreffen, het manueel schrijven op die verzendingen dat het bedoeld is voor verzoekster en de zussen volstaat hiervoor niet. De referentiepersoon heeft verklaard dat hij het merendeel van zijn financiële steun voor zijn moeder en zussen aan derden heeft meegegeven om zo de kosten van de geldstortingen te vermijden. Dit is een mogelijkheid maar de gemachtigde wijst er evenwel op dat door wel geldverzendingen te doen, maar aan derden en niet rechtstreeks aan verzoekster, hiermee de verklaringen van de referentiepersoon worden ondergraven, des te meer omdat bv. in december 2016 en in maart 2017 bedragen worden opgesplitst, in bedragen die worden gestort aan verschillende personen. Hij wijst erop dat elke afzonderlijke geldverzending, verzendkosten impliceert, terwijl de referentiepersoon verklaart dat juist te willen vermijden. De gemachtigde stelt dat indien de bedragen dan toch voor verzoekster bedoeld waren en er toch geld wordt overgemaakt via Western Union, dit dan evengoed rechtstreeks aan de moeder of zussen kon overgemaakt worden en het dan geen steek houdt met tussenpersonen te werken. De Raad acht dit standpunt niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster stelt dat dit gedrag niet tegenstrijdig is aangezien de referentiepersoon soms geld meegaf aan derden voor verzoekster, of soms via geldverzending en er dus toch een kostenbesparing is, ook al werd soms nog geld overgemaakt op de gebruikelijke wijze, kan de Raad niet volgen. Uiteraard kan de referentiepersoon beoogd hebben kosten te besparen door geld mee te geven aan derden, maar hiermee antwoordt verzoekster niet op de vaststelling dat de referentiepersoon regelmatig via Western Union geldverzendingen deed aan derden, in plaats van rechtstreeks aan verzoekster (en zijn zussen). Hiermee maakte de referentiepersoon dus ook kosten en kan niet begrepen worden waarom de referentiepersoon dit geld niet rechtstreeks aan verzoekster liet overmaken via Western Union, in plaats van de omweg via tussenpersonen, als dit werkelijk voor haar bestemd was. Verzoekster verklaart ook het motief van de gemachtigde niet dat, mochten al die verzendingen van geld aan derden via Western Union werkelijk bedoeld geweest zijn voor verzoekster en haar dochters en de referentiepersoon werkelijk kosten wou besparen, waarom dan in een en dezelfde maand, zoals in december 2016 of in maart 2017 wordt geopteerd voor telkens drie verschillende geldverzendingen aan drie verschillende personen.

Tot slot wijst de gemachtigde erop dat er wel nog enkele rekeninguittreksels voorliggen van stortingen van een Nederlands rekeningnummer naar verzoekster, dat die bewijzen wel kunnen aanvaard worden, maar dat hiermee maar aangetoond is dat verzoekster een maal (rechtstreeks) een bedrag heeft ontvangen van haar zoon, voorafgaand aan haar komst naar Europa. Zodoende kan dit geen afdoende bewijs uitmaken van het feit dat verzoekster zou ten laste geweest zijn van haar zoon in het

herkomstland. De Raad kan het standpunt van de gemachtigde in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk beoordelen. Ook al blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat verzoekster het bewijs van tal van geldverzekeringen kan voorleggen, zijn er zeer weinig overschrijvingen van de referentiepersoon aan haar persoonlijk, die dateren van voor haar vertrek uit het herkomstland, zodat niet kan vastgesteld worden dat over een lange periode regelmatig een som geld is betaald aan de bloedverwant (verzoekster) die gezinshereniging vraagt.

2.2.3.

Waar verzoekster stelt dat het bewijs van onvermogen van ondergeschikt belang is, wijst de Raad op het volgende in het arrest Reyes van het Hof van Justitie:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaald aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen (eigen onderlijnen).”

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dus dat regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. De Raad moet er bijgevolg op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Vooreerst moet, anders dan verzoekster voorhoudt, na analyse van de geldverzekeringen, vastgesteld worden dat in casu niet het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldverzekeringen door de referentiepersoon aan verzoekster zijn gedaan. Er blijken regelmatige geldverzekeringen door de referentiepersoon, maar aan een ruime diversiteit van mensen. De actieve regelmatige ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, in het land van herkomst aan verzoekster blijkt dus niet.

Wat betreft het bewijs van onvermogen wijst verzoekster op een attest van de Marokkaanse autoriteiten van 20 juni 2019 waarin de autoriteiten stellen dat de referentiepersoon zijn moeder en vier zussen ten laste heeft. De gemachtigde neemt dit stuk niet aan omdat op datum van het attest geen van de betrokken personen nog woonachtig was in Marokko. De referentiepersoon kwam vanuit Rotterdam en vestigde zich op 4 juni 2019 in België, terwijl verzoekster Schengen binnen reisde op 4 april 2019. Bijgevolg stelt de gemachtigde dat de Marokkaanse autoriteiten zich niet op een feitelijke situatie kunnen gebaseerd hebben om de tenlasteneming vast te stellen, terwijl het wel de bedoeling is dat die feitelijke situatie wordt vastgesteld. Verzoekster acht de datum van dit attest niet belangrijk aangezien niet wordt vermeld dat het attest slechts betrekking heeft op die datum. De Raad kan die redenering niet volgen. Aangezien het ten laste zijn van in het herkomstland moet aangetoond worden, is de datum van het attest zeker relevant en kan niet betwist worden dat redelijkerwijs vragen kunnen worden gesteld hoe de Marokkaanse autoriteiten die feitelijke situatie van het ten laste nemen hebben vastgesteld op een ogenblik dat noch de referentiepersoon, noch verzoekster zich nog in Marokko bevonden.

Daarnaast stipt verzoekster aan dat zij ook bewijs heeft voorgelegd voor zichzelf en haar dochters dat zij geen inkomen, noch onroerende goederen hadden "in Marokko". Ze verwijst hiervoor naar stuk 5 bij het verzoekschrift. Verzoekster heeft ook een attest voorgelegd waaruit blijkt dat ze geen inkomen had in 2019 (stuk 6 bij verzoekschrift) en geen belastingen heeft betaald in 2019 wegens geen of weinig inkomsten in 2018.

De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad een stuk heeft voorgelegd zijnde "certificat administrative" van 20 juni 2019 waarin wordt gesteld dat verzoekster noch over een inkomen beschikt, noch over eigendommen "au Douar Tazourakht cr Nekour". Dienaangaande merkt de gemachtigde op dat niet duidelijk is van wanneer het stuk moet getuigen. Verzoekster had op 4 april 2019 het land al verlaten, zodat het logisch is dat ze geen inkomen meer genereerde op datum van het attest. Van de eigendommen stelt de gemachtigde dat het mogelijk is dat ze die had verkocht voor haar vertrek. Verzoekster gaat niet in op deze motieven. Bovendien en ten overvloede stelt de Raad vast dat het attest enkel betrekking heeft op de aangeduide plaats "Douar Tazourakht cr Nekour" en dus geen bewijs betreft dat verzoekster op dat ogenblik in heel Marokko geen onroerende goederen heeft gehad. Eveneens ten overvloede blijkt dat ook een dergelijk stuk voorligt van 22 juni 2020. Dezelfde motieven als degene die zijn aangehaald voor het gelijkaardig attest van 20 juni 2019 kunnen hiervoor gelden, zodat verzoekster geen belang heeft bij het feit dat niet over dit attest is gemotiveerd.

Wat betreft het attest van 9 juli 2020 aangaande de inkomsten van 2019, heeft de gemachtigde gemotiveerd dat dit stuk niet relevant is gezien niet betwist wordt dat verzoekster geen belastingen heeft moeten betalen in 2020, aangezien zij reeds in april 2019 Schengen is binnen gereisd. Verzoekster gaat niet in op deze motieven. Wat betreft de inlichtingenfiche van 18 juni 2019 motiveert de gemachtigde opnieuw dat verzoekster het land heeft verlaten op 4 april 2019 en dat die fiche in de tegenwoordige tijd is opgesteld, zodat hij ervan uitgaat dat het betrekking heeft op de situatie van verzoekster op dat moment. Aangezien verzoekster reeds voordien het land verliet, acht de gemachtigde het attest niet relevant als bewijs van onvermogen. Opnieuw gaat verzoekster niet concreet in op deze motieven. De Raad kan verzoekster dan ook niet volgen in haar conclusie dat een afdoende bewijs van onvermogen voorligt. Zoals supra reeds aangehaald moet de Raad er blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen aan verzoekster voorliggen, doch moest ook vastgesteld worden dat dit niet voorlag.

De Raad kan verzoekster niet volgen dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze de voorliggende stukken heeft onderzocht, of zich niet op een correcte feitenvinding heeft gestoeld. De gemachtigde heeft in casu wel na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens een beslissing genomen.

Wat betreft het betoog van verzoekster dat er niet wordt gemotiveerd over de stukken die zijn voorgelegd aangaande de voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat blijkt dat die stukken aangenomen zijn, gaat verzoekster voorbij aan het volgende motief in de bestreden beslissing: *"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."* Verzoekster heeft wel een punt dat, nu er niet wordt ingegaan op dit aspect, het voorlopig niet wordt betwist. Dit is echter irrelevant, aangezien de gemachtigde terecht erop kan wijzen dat indien minstens een van de voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag om gezinshereniging kan geweigerd worden. Het is een basisvoorwaarde dat verzoekster dient aan te tonen ten laste te zijn en geweest te zijn in het herkomstland van haar Nederlandse meerderjarige zoon teneinde het recht op gezinshereniging te hebben.

Tot slot ontwikkelt verzoekster een betoog op grond van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn en aangaande het "vergemakkelijken" van het vrij verkeer van de unieburgers. Thans valt de situatie van verzoekster, als moeder van een meerderjarige zoon van Nederlandse nationaliteit die zich in België heeft gevestigd, echter niet onder artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, noch onder het concept van het "vergemakkelijken" van het vrij verkeer van de Unie. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn is immers omgezet in artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoekster valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, onder de term "familie lid" en niet "ander familie lid" aangezien zij een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn is van een unieburger

die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Verzoekster heeft wel een punt dat ook in haar geval een eventuele weigering om aan haar verblijf toe te staan er niet mag toe leiden dat de unieburger, zijnde haar Nederlandse zoon wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat te reizen en er zich te vestigen. Het verlenen van het verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moet inderdaad voorkomen dat de unieburger (in casu de Nederlandse zoon) mogelijks afziet van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België niet kan laten vervoegen door een bepaald familielid (in casu zijn moeder, zijnde verzoekster).

In casu kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat de Nederlandse zoon van verzoekster zich niet verhinderd heeft gevoeld om zich in België te vestigen, ondanks verscheidene weigeringen van verblijf aan verzoekster tot gezinshereniging met haar zoon. Het feit dat verzoekster reeds twee maanden eerder Schengen is binnen gereisd dan de vestiging van haar zoon in België doet hier geen afbreuk aan. Er blijkt immers niet dat de Nederlandse zoon zich gedwongen heeft gevoeld om naar Nederland terug te keren, omdat zijn moeder hier reeds verschillende malen geen verblijfsrecht heeft verkregen. Er blijkt aldus niet dat het niet toekennen van een verblijfsrecht aan verzoekster, haar zoon heeft ontmoedigd zich in België te komen vestigen. De referentiepersoon heeft niet om die reden afgezien van zijn recht op vrij verkeer. Bijgevolg neemt de Raad niet aan dat de bestreden beslissing het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon heeft geschonden.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES